

Als vrijheid was wat vrijheid lijkt...

In het voorjaar was ik na lange tijd weer eens in Amerika, een paar dagen in Washington. De stad is plezierig qua sfeer, geen mega hoogbouw en schreeuwende gebouwen; er is hier ook echt ruimte, met hoofdletter R.

Monumentale gebouwen, parken, grote vierkante gazonnen. Er is nog niets met Washington D.C.: het is onmogelijk om te vergeten dat je in de politieke hoofdstad bent. Elke dag komt hier wel een stoet geblindeerde auto's voorbij met een of een ander staatshoofd erin. Elke dag is de straat wel ergens afgezet.

Dan staan we voor het witte huis en ik denk "Is dit nu alles?" Het is zo'n klein gebouw als je er live voor staat. En meteen wordt me verteld dat je daarom het witte huis op het nieuws altijd vanaf een flinke afstand ziet, om zodoende imponanter over te komen. Typisch Amerikaans, big, bigger, biggest. Een glimp van Trump kunnen we wel vergeten, hij is er niet. Wel honderden T-shirts die je kunt kopen met zijn naam of portret erop, of een toffe pet met 'Donald' in goud erop geborduurd. Veel mensen vinden ze geweldig en de verkopers doen goede zaken. Ik pas even.

Wat me aanspreekt in de stad is de enorme internationale sfeer. Niet gek als je bedenkt dat de stad ruim 175 ambassades en consulaten huisvest. Ook hier weer in de overtreffende trap. Dat geldt ook voor een splinternieuw museum waar je wel een dag zou kunnen doorbrengen. 5 Etages hoog, gevestigd in een enorm gebouw. The national museum of African American history and culture. Het is opnieuw een overweldigend geheel; met soms schokkende beelden, foto's en verhalen over onder andere de slavernij en racisme tegen de zwarte bevolking, die heden ten dage nog steeds niet tot het verleden behoort... Indrukwekkend.

We drinken daar een koffie. 'A small coffee' is bijna een 0.4 liter, met een stuk 'appelpie' erbij, waar ik de hele dag verder op kan teren. Alles is groot in Amerika, inclusief de inwoners. Nog nooit zag ik zoveel dikke mensen in een stad. Soms is het wat irritant: een cultuur gedrenkt in de overtreffende trap. Bescheidenheid kent men hier niet.

Uiteindelijk wandelen we naar Arlington, de beroemde begraafplaats waar ook JFK begraven ligt. Ook hier overweldigt ons de immense oppervlakte. Een gebied van 253 ha groot ademt toch een sfeer uit van sereniteit en is in alle opzichten uniek. In deze aarde rusten Amerikaanse soldaten die zijn gesneuveld in alle militaire conflicten van de natie. Ook die gesneuveld zijn in de Tweede Wereldoorlog, tienduizenden. Tienduizenden graven en witte kruizen zover het oog reikt. En dat is oprecht indrukwekkend, deze militairen hebben destijds gevochten voor onze vrijheid. Al die graven. Al die mannen.

De overtreffende trap van Arlington als prijs voor onze vrijheid destijds. En daar mag je nog best even bij stil staan, ondanks mister T. Have a nice day.

• Hans Ernens

Nr 5 - 16 september 2018

Het volgende nummer verschijnt op 4 november
Inleveren kopij uiterlijk tot 23 oktober

Vieringen en voorgangersrooster

Aanvang zondagsvieringen 10:30 uur

23 sept	Jan Meijer
30 sept	Henk Kemper - Amstelkerk
7 okt	Marc van de Giessen - Amstelkerk
14 okt	Bart-Jan van Gaart
21 okt	Jan Meijer
28 okt	Diana Vernooij - Amstelkerk
4 nov	Marc van de Giessen

Agenda

15 oktober is er geen reguliere liturgievergadering, maar worden de kerstnacht en de kinderkerst voorbereid. De vraag die dan gesteld wordt: wat willen we de bezoekers meegeven en wie zijn wij?

Inrichten kerkruinte

16 sept	Jos
23 sept	Natalie
30 sept	Liesbeth
7 okt	Gerrard
14 okt	Natalie
21 okt	Liesbeth
28 okt	Thom
4 nov	Sabine en Fred
11 nov	Liesbeth

Sluiten gebouw

16 sept	Gerrard
23 sept	Henk
30 sept	Liesbeth
7 okt	Liesbeth
14 okt	Natalie
21 okt	Liesbeth
28 okt	Bert
4 nov	Fred
11 nov	Gerrard

Ben je verhinderd, ruil dan zelf...

...en geef het ook aan mij door wie er voor jou in de plaats zal komen.

• Liesbeth Broekhoff

En verder in dit nummer: 2 Taxipraat | 3-6 Transmongolië Express |
3 Nieuwsbrief Ken je mij? | 4 Heerlijk, dat vinden van evenwicht |

*** Het Groene Licht en alle overwegingen zijn als PDF beschikbaar op www.deduif.net ***

Colofon

Het Groene Licht is een uitgave van de Stichting De Duif. Verantwoordelijk voor de inhoud is de redactie: Hortense Ghijs, Angela van der Marck en Hans Ernens. Eindredactie: Dorien Gransjean-Eldering
Indeling: Freek van der Marck. Eindvormgeving: Fred Vos. -HGL is onder andere een podium voor discussie. Ingezonden stukken zijn welkom, maar de redactie behoudt zich het recht voor van niet plaatsen en inkorten.

Adressen

- Stichting De Duif
- Oecumenische Basisgemeente De Duif
- Stichting tot Beheer van De Duif
- Redactie Het Groene Licht
Postadres: Utrechtsedwardsstraat 7
1017 WB Amsterdam
e-mail: deduif@xs4all.nl
website: www.deduif.net
- Stichting De Duif, entree kerkzaal
Prinsengracht 756, 1017 LD Amsterdam
Telefoon: 06 45949624
Rabobank: NL20 RABO 0173 6297 92

Verzending HGL

Hortense Ghijs 020 6266155

Abonnement HGL

Door overmaken van € 20,00 per jaar op Raborek. NL20 RABO 0173 6297 92 ovv. Abonnement HGL wordt je postabonnee.

Hoe word ik aangeslotene?

Wie zich met de Duifgelooftgemeenschap verbonden voelt, kan zich melden bij het bestuur met het verzoek in het register van Aangeslotenen te worden opgenomen.

Aangeslotenen kunnen onder meer participe-ren in de democratische besluitvorming. Van hen wordt actieve deelname verwacht.

Jaardoel - maandcollecte

2018 - Stichting Paballong HIV/AIDS
Paballong biedt een holistische benadering voor HIV/AIDS-patiënten met een breed pakket aan diensten.

2017 - Kinderen van de voedselbank
2016 - Liefdevolle massage bij kanker
2015 - The Dreamcatcher Foundation.
2014 - Hospice Kuria
2013 - De Regenboog Groep
2012 - Voedselbank Amsterdam
2011 - Karos en Kambro, Z-Afrika
2010 - Stg. Adopteer een Vroedvrouw
2009 - Sundjata, Dakar, Senegal

Taxipraat

Toen de taxi me op die zondag in Augustus voor De Duif oppikte om me naar huis te brengen zat er maar één persoon in. Een oudere man, ringbaardje om zijn ingevallen gezicht, pet op zijn hoofd. Hij zat naast de chauffeur.

Ik dook op de achterbank. Wenste iedereen 'goedemiddag'. Liet mijn kaartje zien en loste mijn schulden af.

"Komt U van de Duif?", vroeg de man met de pet. Ik antwoordde bevestigend. "Zijn hier dan nog diensten?"

"Jaa" antwoordde ik, op een toon die liet horen dat het wel een beetje dom was zoiets niet te weten.

"Daar was toch vroeger die cabaretier?", ging de man met de pet verder.

"O, U bedoelt Jos Brink", reageerde ik. Die bedoelde de man met de pet. En hij ging verder: "En 's middags was er dan een groep die die oude gezangen gingen zingen. Vreselijk mooi!"

"U bedoelt die Gregoriaanse muziek", vulde ik aan, "die is onsterfelijk mooi. Daar hebt u gelijk in".

"Dat is het enig mooie van de kerk, want van de kerk zelf moet ik niets hebben!" Met deze opmerking vulde de chauffeur het moment van stilstaan voor het rode stoplicht resoluut op.

"Nee, ik geloof ook niet meer in God", viel petmans de chauffeur bij.

"Nou, maar d'r moet wel iets zijn" zei de chauffeur, voorzichtig naar links zwenkend.

"D'r is wel iets", zei de pet, "maar van wie hebben ze het? Dat is de vraag! Van de kerken moet je het niet hebben! Die willen alleen maar macht. Kijk maar naar het celibaat: dat ging alleen maar om de centen. En die aflaten... en allemaal viezigheid. Er viel een stilte om indruk te kweken voor de afronding van zijn betoog: die aflaten...daar bouwden ze dure kerken van. Nee, van de kerk moet je het niet hebben!"

"Maar ja", viel de gezette chauffeur in, "d'r is wel iets. Hoe kom ik daar achter? Heeft die Duif nog diensten?"

Gretig haakte ik daar weer op in: "Elke zondag is er hier in de Duif een dienst om half elf."

Ik wist niet of het indruk maakte, want het bleef even stil in de cockpit.

"Die kerken doen nu wel of zij het alleen van zichzelf hebben, maar daar klopt helemaal niets van!" vulde de oude man de stilte op.

"De Christenen hebben het van de Islamieten, en die hebben het van de Joden. Maar..", de man draaide zich ook een beetje om, een ernstige blik op mij werpend alsof hij mij een persoonlijke openbaring ging toevertrouwen, "Maar de Joden hebben het ook niet van zichzelf!"

"O", zei ik. Ik begon aan Wodan en Thor te denken, toen ik op mijn bestemming was aangeland.

Ik kwam niet ver in mijn overpeinzingen, want resoluut als een slotakkoord van zijn diepzinnig theologisch betoog klonk, toen ik uitstapte: "Wat denk je, dat Mozes van die Egyptenaren heeft geleerd en meegenomen?"

Toen ik thuis de trap op liep drong de gedachte zich aan mij op: "Godzoekers zijn van alle tijden, van af de tijd van de hiërogliefen tot en met de elektrische taxi op zondagmorgen."

- Harris

Verslag van een tocht Transmongolië Express

Afgelopen zomer reisden Loes en ik met de trein van Moskou naar Beijing. Af en toe hadden we internet, en ik las toen de uitnodiging voor de verschillende Duif zomervieringen. ‘Op reis: wat zoek je, wat vind je?’ Ik heb daarom wat fragmentjes van mijn reisverslag onder elkaar gezet. Als je het hele verhaal wilt ontvangen moet je mij dat maar laten weten.

●Door Gerrard Boot

Zondag 8 juli 2018 - Moskou

We lopen naar de Christus-verlosser kerk. Daar klinken allerlei klokken. Naar binnen, en even later begint een dienst. Gouden deuren gaan open, popes komen er door en een koor zingt prachtig vanaf een galerij. Schitterend. We luisteren er wel een half uur naar. Alle vrouwen met bedekt hoofd, er zijn ook veel jongeren. Moe van het staan naar buiten. Stukje de brug op, tot we midden boven de Moskwa zijn. Heel mooi uitzicht. Langs de Moskwa naar het Kremlin. Daar kun je buiten langs lopen. Voetbalsupporters, en stelletjes op bankjes. De vlam bij het monument voor de onbekende soldaat. Velen kijken er eerbiedig naar, wij ook. Aan het Rode Plein ligt de GOeM, met daarin de duurste winkels. We eten een ijsje en laten het mausoleum voor Lenin voor wat het is.

Dinsdag 10 juli - Nog Nizhny Nowgorod

We gingen vandaag met de kabelbaan naar de overkant van de Wolga. Prachtig uitzicht onderweg. Aan de overkant ligt Bor, waar we naar een klooster liepen. Daarna op zoek naar postzegels. Alsof we op zoek zijn naar fossielen! Navraag leert dat postkantoor posta is, en postzegels marka. Twintig minuutjes wachten bij de posta, en we komen trots met 5 exemplaren naar buiten, zegels voor Holland/Nederland/Europe. Even later realiseer ik me dat de betaalde 10 roebel per zegel niet kán kloppen. Dat is nooit genoeg voor een kaart naar het buitenland. (...) Terug met de kabelbaan en naar een kunstmuseum in het Kremlin. Een ontroerende tekening van een violist op het slagveld. Ilja Repins Iwan de verschrikkelijke met zijn vermoorde zoon; schilderijen van Gontsjarova (eekhoorn) en Malevich. Fascinerend hoe kunstenaars over de hele wereld contacten met elkaar hebben. Net zoiets zie je met die IPA-bieren: die worden ook plots over de hele wereld populair, ook hier, 500 kilometer voorbij Moscow.

Woensdag 11 juli - Verslag vanuit de trein, ruim anderhalf uur vóór Perm

Heel veel berken, wilgen, veel riviertjes en meren. Spirea en berenklaauw (tot wel 4 meter hoog). De aanvankelijke coupe-genoten spraken niet of nauwelijks Engels. Vannacht is er iemand bijgekomen die dat wel spreekt. Hij werkt als ingenieur, voor een elektriciteitsfirma. Vertaling via google-translate werkt ook. We zetten oploskoffie met heet water uit de samowar.

Donderdag 12 juli - Perm

We hebben een super aangrijpende tocht gemaakt, naar het voormalige Goelag-kamp Perm 36. Natalja was onze gids, en Michael reed. Zij is 71, maar oogt jeugdig en is Engels docente geweest.

Vanwege haar lage pensioen moet zij nu nog bijkussen. Michaels vader heeft 10 jaar in een kamp gezeten, Natalja's moeder een jaar. Perm 36 kende drie perioden: van 1946 tot 1956 zaten er 'echte criminelen'. Van 1956 tot 1972 de voormalige machthebbers; generaals van onder Stalin. Ze kregen betere voorzoningen. Van 1972 tot 1986 zaten er dissidenten.

De inrichting in Perm 36 komt uit andere kampen, maar is hartverscheurend. Natalja kan het niet aan alles te laten zien en toelichten. Maar er hangen foto's van totaal uitgemergelde vrouwen.

"The guards, they took whoever they wanted". Isolatiecellen voor 15 dagen tot maanden, zonder enige voorziening. Natalja vertelt over de angst opgehaald te

Nieuwsbrief 'Ken je mij'

September 2018 - Huub Oosterhuis

Voor onze asiel kinderen

Waar je bent geboren en getogen, moet je daar vandaan - wie heeft dat beslist?

Had je willen zijn geboren, als je dat tevoren wist?

Handen af zingt mijn geweten, laat ze blijven, laat ze blijven

God en bijna iedereen staat aan hun kant.

Overheid, doe niet zo verbeteren maak een beter, liever Nederland.

(Uit de gedichtenbundel *Die wij denken* - uitgeverij Ten Have, op muziek gezet door Tjeerd Oosterhuis).

Te beluisteren via Spotify: album 'Om liefde'

Aankondigingen in dezelfde nieuwsbrief:

Binnenkort verkrijgbaar: *Stilte zingen*
In dit liedboek zijn de teksten verzameld die Oosterhuis in de afgelopen 60 jaar schreef. Anders dan in het vijftienvijftig jaar geleden verschenen *Gezongen Liedboek* is een aantal oudere teksten niet meer opgenomen; sommige zijn herschreven en er zijn vele nieuwe liedteksten bijgekomen. Voor het eerst is het complete liederoeuvre van Huub Oosterhuis in deze unieke uitgave beschikbaar. Het verschijnt ter gelegenheid van zijn 85ste verjaardag en kost € 39,99.
<http://www.kok.nl/boek/stilte-zingen/>

1000 stemmen zingen Oosterhuis

21 Oktober - Muziekgebouw Eindhoven
De uitvoering Het programma vóór de pauze begint met gezamenlijk inzingen. Daarna geeft Huub Oosterhuis een toelichting op het *Lied van de Aarde*. Dit zal dan worden uitgevoerd door het Heliconkoor, met groot orkest 'La Passione' onder leiding van Geert Hendrix, directeur van de Muziekacademie van Lier en docent aan het conservatorium in Antwerpen.
1000 Stemmen zingen...! Ná de pauze is de beurt aan zangers en bezoekers. Componist en dirigent Tom Löwenthal neemt plaats op de bok en dan... worden de 16 liederen van Oosterhuis, op muziek van Bernard Huijbers, Antoine Oomen, Tom Löwenthal en Arjan van Baest uitgevoerd.
Vierstemmige samenzang met groot koor. Ongehoord, ongekend, onovertroffen. Aanmelden & tickets via: www.1000stemmen.nl

Heerlijk... dat vinden van evenwicht

“Waar ligt toch het geheim van ‘t vinden van je evenwicht?’ vroeg ik me af...

Jij, surfer, die ongeremd over de golven gleeed, beantwoordde zonder het zelf te weten in één grote ontspannen sierlijke beweging veel meer dan ik had durven hopen.
“Open je zeil toch voor de wind! Houd het roer stevig in handen! Tracht je eigen gewicht tot het minimum te herleiden.”

Daar ligt het geheim.

Het roer en je evenwicht in eenklank met de golven en de wind.

Toen verdween jij aan de einder zodat jij niets meer zeggen kon.

Die ene zin echter die jij mij achterliet gaf mij stof genoeg om urenlang te overwegen.

Veel meer zelfs.

Die ene ‘zin’, dat nieuwe licht, was sterk genoeg om mijn eigen opgeborgen zeil weer op te richten en terug te grijpen naar het roer dat uit mijn handen was geglipt.

Dit inzicht deed me zelfs besluiten mijn eigen gewichtigdoenerij terug te schroeven en me over te geven aan de voortstuwende krachten van de ‘Wind’.

Ik dank je, onbekende surfer...

Neen, je hebt me niet verleid tot surfen, maar je hebt mij onbewust ‘t geheim getoond van ‘t vinden van je evenwicht.

Rechtop glijden, bijna zwevend over de golven van het leven, het roer stevig in handen, bewust van eigen kracht en eigen grenzen, open en ontvankelijk voor de stuwende kracht van de ‘Wind’.

● *Gemma Truijens, ‘Duif’*

worden. Als iemand werd opgehaald en zijn neef vier ramen verder het gordijn bewoog, dan was hij de volgende dag aan de beurt. We zien het bewakingsstelsel. Niemand is er ooit ontsnapt. Wel pleegde sommigen ‘zelfmoord’ door expres naar buiten te lopen. Natalja vertelde later in de auto ook hoe erg zij het vond dat destijds, op een morgen, haar land – de USSR - had opgehouden te bestaan, en ook het volkslied niet meer gold. Jaren later was de melodie van het volkslied heringevoerd. Ze was opgebeld door een euforische dochter die haar dat zei.

Zaterdag 14 juli - Concert voor linkerhand

De zon gaat nu schijnen. Met een vriendin van Irina gewandeld door de stad om het conservatorium te bezoeken waar zij, Irina en Helena hebben gestudeerd. Het bezoek was heel bijzonder. De directeur is tevens pianist. Hij had vlak voor een optreden zijn rechterhand gebroken, en speelde toen het concert voor de linkerhand van Ravel.

Maandag 16 juli - Novosibirsk

Het landschap blijft eindeloos: taiga, hel wit-zwarte berkenstammen, zonnig. Het kent wel meer ruimte, ook grasland met bosjes, plassen en riviertjes. Gelopen door Novosibirsk. De Ob heeft weinig stranden, en de stranden die er zijn zijn niet makkelijk te bereiken. Maar de grote brug eenmaal gevonden steken we de rivier over en gaan aan de andere kant naar beneden.

Het is warm, 27°C, met flinke wind en zon. Heerlijk. Novosibirsk is een drukke stad. Niet alleen de Leninallee kent echte Stalin-architectuur. Toch is het ook gezellig, met kleine parken met muziek, en allerlei restaurants. Ook hier veel westerse merken.

Donderdag 19 juli - Zulajka

Vertrek uit Krasnojarsk die middag. Je kan waarschijnlijk hiervandaan een meerdaagse boottocht maken, helemaal naar het noorden, waar de Jenisej en de Angara samengaan. Dat is echt het Zulajka traject (Zulajka opent haar ogen, van Guzel Jachina, een van de inspiratiebronnen voor ons om deze reis te maken).

Vrijdag 20 juli - 15.000 roebel

In de coupé met Taia en Valentina. De laatste heeft veel vragen, de eerste vertaalt. ‘Wat is je favoriete land?’ is altijd de eerste vraag. De huisvesting hier is geen probleem, gewoon te krijgen en betaalbaar (15.000 roebel per maand). Gekwalificeerd werk vinden is wel lastig. Taia heeft meer ambitie dan in haar eigen kleine woonplaats (‘familiebedrijven’) te blijven. Ze heeft een maand stage gelopen in Ierland. Wij zeggen dat dat nuttige informatie is om in een sollicitatiebrief te benadrukken. Ik weet niet of dat tot haar doordrong.

Zaterdag 21 juli - Baikalmuseum

We wandelen richting Baikalmuseum, 5 kilometer. Het gaat over de geschiedenis van het meer, waar leven de vissen door het jaar heen. Door een microscoop naar baikalzand gekeken: wat een edelsteentjes! Er komen busladingen Chinezen binnen. Ze maken een foto van het beginbord met daarop de afmetingen van het meer. Méér valt er voor hen ook niet te zien, met 50 personen in zo’n kleine ruimte.

Zondag 22 juli - Paarse steen

Wandeling door het Nationaal park, over de trail. Prachtig! Het is heerlijk weer, zacht met een heldere lucht. Op het boventerras bij ons huis heel veel vlinders. Mist boven het meer. We werden om half twee opgehaald en gingen naar Irkutsk. Dat is een aangename stad, met veel oude houten huizen en brede straten. Een bijzondere paarse Siberische steen gekocht, die pas in de jaren tachtig is ontdekt, charoiet. Gewandeld langs de Angara.

Maandag 23 juli - Geen visum

We rijden langs de delta van de Selenga: riviertjes, meren, bergen. Plotseling een zwarte ooievaar. Veel hopen. In de grensplaats twee uur gewacht. Inspectie.

Dan rijden we eventjes door, en staan in Ulan Ude weer stil en mogen er nog niet uit. Onze reisgenote Katharina heeft geen visum; volgens haar facebookgroep is dat niet nodig voor Duitsers, maar we knijpen hem wel. Omdat haar foto 4 jaar oud is willen meerdere douaniers kijken of zij het echt wel is. Maar het ontbreken van een visum is inderdaad geen probleem. Van de EU landen schijnt dat alleen nodig te zijn voor Nederlanders en Grieken.

Wat hebben we misdaan?

24 juli - In de gers tent

Avond. We zitten in een gers, bij kaarslicht, in een nationaal park. Vanochtend opgehaald door Dingoe, zoon van Bert (en een Mongoolse moeder) en Rana. Eerst naar een flinke heuvel, met uitzicht op de Mongools-Russische grens, heel mooi. Om 8 uur ontbijt in een soort café, waar ze zelf Nescafé, Duits brood, smeerkaas en jam meenamen. Het café zorgde voor gebakken eieren.

Daarna richting Ulan Batar (UB). We stopten bij een 'mother tree'. Zeer oud en intussen als stronk op de grond. Overgoten met melk, zodat het enorm stinkt, en allerlei duiven en mussen eromheen. Er zijn ook andere bomen, ook heilig. Dingoe: iedereen wil sjamaan worden. Door het berglandschap gereden. Af en toe zie je gers. We vervolgen richting het Nationaal Meditation Centre Mongolia.

We lopen een heel lange trap op (het is heel warm), richting hoofdbouw. Vandaar gaan nog paden verder, als een soort staties. Buiten liggen enorme stenen boeddha's. Er is ook prachtig versteend hout, zowel helemaal versteend als in transitievorm (deels steen, deels hout). We lunchen in een restaurant langs de weg. De stroom valt er uit, maar wij hebben eten op ons bord. We stoppen bij een paardenhouder, die ook (gefermenteerde) paardenmelk verkoopt. Dat valt mee. Het is een arbeidsintensief product. De paarden worden elke twee uur gemolken, 200 cc per keer. De melk gaat in een leren buidel, en die moet meer dan 1.000 keer worden gestampt. Dat veroorzaakt het gistingsproces.

Kleine kinderen rijden paard, vooral meisjes kunnen het 'perfect' (Dingoe). Later horen we dat zijn moeder er als kind tijdens een grote wedstrijd vanaf is gevallen, en haar rechterarm daardoor misvormd is geraakt.

25 juli - Edelweiss

Geslapen in de gers. Het is 's nachts fris, maar er zijn genoeg dekens. Om 6 uur schijnt de zon al. Even wat gewandeld om een idee te krijgen van de omgeving. Het is doodstil. We zitten op 1.000 meter, de heuvels rondom gaan tot 1.600. Heel heldere lucht. We wandelden de berg op. Prachtig uitzicht. Duizenden edelweiss!

Opbouw van een gers, ger of joert. Het geraamte van de joert is opgebouwd uit een fijnmazig houten lattenwerk, bestaande uit voorgebogen muren (banni), dakstokken (unni) en een centraal wiel (tono). Aan de tono is veelal een kachelpijp verbonden voor afvoer van de rook van de kachel.

De tono zorgt ook voor de inval van licht in de joert. De kroon bestaat uit een losstaande ring met daarbinnen een aantal naar boven gebogen verstevigingen (genaamd de paardjes) verbonden met een klein wiel. (Bron: Wikipedia)

26 juli - In de zon voor de tent

Vanmorgen ruim een uur gehold., door het dal naar het oosten. Heuvels rondom, paarden, koeien, onverhard. Mythical miles. 'Ik ga door gras en water, naar niets en niemand toe'. Daarna in ijskoude beek gewassen.

28 juli

In de zon in het gangpad. Chagrijniger dan onze provodnik kan haast niet. We komen een grote stad binnen. In plaats van bakstenen woningwethuizen zoals zo-even, nu tientallen identieke flats van minstens 30 verdiepingen hoog. Boeren op het land, een vrouw die kromgebogen vruchten op raapt, haar evenzo oude man stiefelt er naar toe.

Heerlijk dat je in de trein zoveel tijd hebt, om te kijken, wat na te denken, te kletsen, mensen te ontmoeten. Allemaal mensen met hun eigen gedachten, dromen (iedereen die we spreken wil naar Amsterdam, als je zegt dat je daar vandaan komt), zorgen, levens. Al die verschillende culturen te zien doet echt relativeren, en waarderen wat wij hebben en hoe wij leven. Het geeft inzicht, doet de wereld een beetje beter begrijpen. Het geluk om in een prettig klimaat gebo-

ren te zijn, niet in de blakende zon of verstikkende kou. Dé Transsiberië (Transmongolië)-express bestaat niet, ieder heeft zijn eigen coupé-genoten, provodniks, dagelijkse zorgen. Je reist ook echt samen: de een ziet wat de ander mist, je vult elkaar aan, helpt.

Het laatste stuk treinreis naar Beijing is prachtig. Steile berg-hellingen waarlangs je rijdt, meren, veel tunnels, grote afwisseling. Aangekomen op een van de drie grote treinstations van Beijing ontdooit onze sacherijnige provodnik: op ons bedankje lacht hij terug. Eenmaal buiten is het een heksenketel en bloedheet.

Maandag 30 juli

Naar de Muur

Precies om 9 uur worden we op de hoek opgehaald door de driver die ons naar de Muur zal brengen. Communiceren met hem verloopt via een vertaalprogramma: de driver spreekt iets in zijn smartphone in, en dan laat hij de in het Engels vertaalde zin op zijn scherm zien. Wat is Beijing ongelooflijk groot. Vriend Piet had gezegd dat toen hij er half jaren tachtig nog woonde, er twee of drie ringwegen waren. Nu zijn dat er zeven! We rijden via de Ming-tombes naar een heel rustig stuk van de Muur, bij een stuwmeer, 7 kwartier rijden. Het is er schitterend. De driver loopt met ons mee naar een restaurant, dat aan de voet van de muur ligt, en we spreken af daar om 12 uur weer terug te zijn. Over een paadje naar boven, en daar is-ie dan! We komen bij een toren, lopen een stukje de muur zelf op, een paar torens langs. Prachtig! Wat een fantastische plek.

Terug naar Beijing. Op ons verzoek even langs het Olympisch stadion gereden. We zijn dan om 3 uur weer bij het hotel. Genoeg tijd om nog even naar de vlakbij

gelegen Lama-tempel te gaan. Een heel complex, met ook daar een enorm Boeddha-beeld. Ieder krijgt er een bundeltje wierook-staafjes.

Dinsdag 31 juli - De laatste dag in Beijing

Naar de Verboden Stad, waar we om 9.15 uur zijn. We komen er nu wel in. Weer bloedheet en enorm druk. Het

De wanden van de joert bestaan uit schaarvormig verbonden scharnierende latten die in- en uitplooibaar zijn. Het dak bestaat uit straalsgewijs naar binnen geplaatste houten palen, die als het ware zweven boven de joert en de verbinding vormen tussen de wanden en de kroon. Deze dakstokken zijn afhankelijk van de cultuur recht of gebogen. Aan de onderzijde rusten de dakstokken op de buitenwanden. De kroon wordt bij sommige typen joerten mede gedragen door één of meerdere steunen, de bagans. Om het skelet wordt een touw gespannen om het skelet tijdens de opbouw bijeen te houden.

Een joert heeft vaak een lage massiefhouten ingang, altijd op het zuiden gericht. De ingang bestaat uit een kozijn met een houten deur. Een zeer geschikte en veelvuldig toegepaste houtsoort voor het kozijn en de deur is lariks, omdat die rotvast is en heel sterk. (Bron: Wikipedia)

is indrukwekkend. Mooie kleuren stenen, tegels en dakpannen. Lagere schoolkinderen willen met ons op de foto, voor een project ('spreek een toerist aan'). Na één vraag in het Engels weten ze het niet meer, en nadat de foto is gemaakt herinnert een het zich weer: 'Welcome in China; you are very handsome'. Als we ze met 'Shi, shi' bedanken (zoals we geleerd hebben) gieren ze het van het lachen uit.

Woensdag 1 augustus - Naar huis

We zitten in het vliegtuig. Gisteravond ingepakt, gedoucht, nog een kopje Nescafé en in de buurt een hapje gegeten. Alles bij elkaar een geweldige reis. Het gaat om de reis, niet om het doel. En die reis was fascinerend. ■

Actueel nieuws uit De Duif

Al het laatste nieuws, aankondigingen en columns van en voor De Duif geloofsgemeenschap vind je op www.deduif.net